

Шалено багаті азійці

КУПИТИ

Про книгу

Рейчел Чу — американка китайського походження, професорка економіки в Нью-Йоркському університеті. Її хлопець Нік — професор історії в цьому ж університеті, а сам із Сингапуру. Вони кохають одне одного, і Нік пропонує Рейчел разом провести літню відпустку на його батьківщині. Ще й привід чудовий — весілля найкращого друга. Рейчел погоджується, навіть не підозрюючи, що на неї чекає.

Пролог. Кузени
Лондон, 1986 рік

Ніколас Янг впав на перше-ліпше сидіння у фое готелю. Хлопчина був виснажений шістнадцятигодинним перельотом із Сінгапуру, поїздкою потягом з аеропорту «Гітроу» та вештанням просоченими дощем вулицями. Його кузина Астрід Леонг стоїчно тремтіла поряд: усе через те, що її мати Фелісіті, його «дай гу чей», або ж «старша тітка», проголосила, що буде гріхом наймати таксі, щоб їхати якісь дев'ять кварталів, і примусила всіх іти пішки аж від самої станції метро «Пікаділлі».

Хтось інший, побачивши цю сцену, роздивився б незвичайно стриманого восьмирічного хлопчика й тоненьку, майже прозору дівчинку, яка тихенько сиділа в куточку. Але Реджиналд Ормсбі з-за свого столу, звідки відкривався вид на вестибюль, роздивився лише двох китайських дитинчат, які своїми промоклими наскрізь пальтами саме заплямовували канапи з дамастовою обивкою. А потім видовище стало ще страшнішим: неподалік від дітей виникли три китаянки, несамовито промокаючи одяг паперовими серветками, підліток почав шалено ковзати через увесь вестибюль, а його кросівки залишали доріжки бруду на чорно-білій, викладеній шаховим візерунком, мармуровій підлозі.

Ормсбі кинувся з бельетажу сходами вниз: він знав, що зможе набагато рішучіше за клерків за стійкою рецепції дати цим іноземкам відсіч.

— Доброго вечора, я генеральний менеджер. Чим можу допомогти?
— повільно вимовив він, надто ретельно промовляючи кожне слово.

— Так, доброго вечора, у нас заброньований номер, — відповіла жінка бездоганною англійською.

Орисбі здивовано витріщився на неї:

— На яке ім'я?

— Еліно́р Янг із родино́ю.

Ормсбі застиг на місці. Він упізнав це прізвище, і саме тому, що компанія Янгів дійсно замовляла люкс «Ланкастер». Але хто б міг уявити, що ця «Еліно́р Янг» виявиться китаянкою, та як у бога вона взагалі тут опинилася? Можливо, «Дорчестер» або «Ріц» пустили б до себе такий табір, але це ж «Карторп», яким володіє родина Карторпів-Кавендіш-Горів ще від часів правління Георга IV і який був улаштований без винятків як приватний клуб для родин, про які пишуть «Дебреттс» або «Готський альманах». Ормсбі роздумливо подивився на забризканих вуличним брудом жінок і наскрізь промоклих дітей.

Тут на вихідні зупинилася маркіза вдова Акфілд, і він не міг навіть уявити, що саме вона подумає щодо цього наброду, коли завтра вранці побачить їх за сніданком. Він швидко прийняв рішення.

— Мені надзвичайно шкода, але, здається, на ваше ім'я броні немає.

— Ви впевнені? — здивовано перепитала Еліно́р.

— Цілком, — напружено посміхнувся Ормсбі.

Фелісі́ті Янг підійшла до невістки і стала перед реєстраційною стійкою.

— Щось трапилося? — нетерпляче запитала вона. Зараз їй понад усе на світі хотілося потрапити до свого номеру та висушити волосся.

— Аламак, — зітхнула Еліно́р, — вони не можуть знайти наше бронювання.

— Як це? Можливо, ти замовила номер на якесь інше ім'я? — припустила Фелісі́ті.

— Ні, лах. Навіщо я б так робила? Я завжди бронюю номери на своє ім'я, — роздратовано відповіла Еліно́р. Чому це Фелісі́ті завжди вважає, що вона десь помилилася? Вона знов повернулася до менеджера. — Сер, чи не могли б ви перевірити ще раз?

Я підтвердила бронювання лише два дні тому. За нами повинні були залишити ваш найбільший номер.

— Так, я знаю, що ви замовляли люкс «Ланкастер», але не можу ніде побачити вашого імені, — знову повторив Ормсбі.

— Перепрошую, але якщо ви знаєте, що ми бронювали люкс «Ланкастер», то чому нас не вселяють до нашого номеру? — нічого не розуміючи, запитала Фелісіті.

Чорт забирай! Ормсбі вилаяв себе за обмовку.

— Ні-ні, ви не так зрозуміли. Я мав на увазі — знаю, що ви вважаєте, що замовляли люкс «анкастер», але жодних записів щодо цього знайти не можу. — Він на мить відвернувся, удавши, що нишпорить в інших паперах.

Фелісіті перехилилася через відполіровану дубову стійку та підтягла до себе книгу бронювань у шкіряній обкладинці і почала гортати сторінки.

— Дивіться! Ось тут написано: «Місіс Елінор Янг — люкс «Ланкастер», чотири ночі». Ви хіба цього не бачили?

— Мадам! Це ПРИВАТНА ВЛАСНІСТЬ! — люто відрізав Ормсбі, чим перелякав двох молодших клерків, які зніяковіло подивилися на свого менеджера.

Фелісіті придивилася до цього лисуватого чоловіка з червоним обличчям — і раптом дуже чітко зрозуміла, що саме коїться.

Із подібним неповажним глузуванням вона не стикалася, адже її дитинство минало в останні дні життя колоніального Сінгапуру, тож вважала, що такий відвертий расизм давно припинив існування.

— Сер, — промовила вона ввічливо, але твердо, — цей готель нам щиро рекомендувала місіс Мінс, дружина єпископа англіканської церкви в Сінгапурі, і я чітко бачила наше прізвище у вашій книзі реєстрацій. Мені невідомо, що за фокуси тут відбуваються, але ми подолали дуже довгу

путь і наші діти втомилися й змерзли. Я наполягаю, щоб ви заселили нас відповідно до нашого бронювання.

Ормсбі обурився. Як сміє ця китаянка із завивкою а-ля Тетчер та напіврозумілою «англійською» вимовою розмовляти з ним у такому тоні?

— Боюся, у нас просто немає жодних вільних номерів, — оголосив він.

— Ви хочете сказати, що в цілому готелі немає жодної кімнати? — недовірливо перепитала Еліно́р.

— Саме так, — різко відповів він.

— І куди ж нам іти в таку годину? — розпачливо запитала Еліно́р.

— Можливо, кудись у чайнатауні, — засопів Ормсбі. Ці іноземки вже згаяли надто багато його часу.

Фелісі́ті повернулася назад, де стояла її молодша сестра Александра Ченг, охороняючи багаж.

— Нарешті! Не можу дочекатися, коли занурюсь у гарячу ванну, — нетерпляче вигукнула Александра.

— Взагалі-то цей огидний чолов'яга відмовляється надати нам наш номер! — відповіла Фелісі́ті, навіть не намагаючись приховати злість.

— Що? Чому це? — спитала Александра, геть нічого не розуміючи.

— Гадаю, через те, що ми китайці, — сказала Фелісі́ті, ніби не дуже вірячи в те, що каже.

— Гам сьюї ах! — вигукнула Александра. — Дай-но я із ним поговорю. Життя в Гонконзі навчило мене спілкуватися з такими типами.

— Не переймайся, Алікс, він типовий ан мор гоу сай! — вигукнула Еліно́р.

— Навіть якщо так — хіба це не один із найкращих лондонських готелів? Як тут можуть допускати таке ставлення? — запитала Александра.

КУПИТИ